

det er ligefrem dem, der hørte Fordel ved dette Forslag, saalænge vi mangle den kommunale Beskatning. Der er stillet os i Udsigt et Forslag til en kommunal Beskatning, ja, lader os se, hvorledes det ser ud. Jeg tror, at et saadan Forslag vil møde en mangelfuld Modstand her i Thinget. Vi have jo igjennem vore Forhandlinger set, hvorledes et enkelt Udvalg, der har fremsat sine Tanker med Hensyn til et slikt Forslag, har stillet sig, men hvor finder man der Overensstemmelse? Man efterse i saa Henseende Betænkningen for det næstsidste Aar. Jeg kan ikke tiltræde det foreliggende Lovforslag, der indeholder Bestemmelser om, at det, der hidtil har været Norm i Kommunen, med eet Slag skal lægges over til at være en personlig Byrde, og jeg kan ikke gjøre det, saalænge vi ikke have den kommunale Beskatning.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer rent overse en Egenkab ved nærværende Lovforslag, som jeg dog tror er en væsentlig, og det er den, at det er en Skattelov. Jeg vil under Et besvare de Indvendinger, der ere gjorte imod, at der ikke skulde være leevnet de kommunale Bestyrelser af den Frihed, som det i det Hele tages i vor Forsfatning er muligt at give dem; det er endnu ikke blevet Normen i vor Lovgivning, at Kommunerne aldeles ikke behøve nogenformelt Skattelov for overhovedet at kunne paaligne de Byrder, være sig enten Penge eller Naturalier, som kræves af de enkelte Borgere. Man befindet sig i en stor Viltsfarelse, naar man tror, at dette er noget Nyt. Kommunerne have jo bestandig haft Regler for, hvorledes Snekastningsbyrden skal fordeles, og det er jo ikke længere siden end Loven af 30te December 1858, at man har skabt en ny Lov, hvorved man gjorde Forandringer i de Regler, som vare gjældende fra Slutningen af det foregaaende Aarhundrede, og det er netop dette, at de Bestemmelser, man skabte ved Loven af 30te December 1858, ikke have viist sig hensigtsmæssige, der for mig har været den største Opfordring til at komme frem med Lovforslaget, saaledes som det her foreligger. Jeg har sagt, at Bestemmelserne i Loven af 30te December 1858 ikke ere hensigtsmæssige, og det fordi man om alle disse Bestemmelser gjerne kunde sige, at de ere vilkaarlige, kun med en eneste Udtagelse. Man fastholder, at Husmand og Indester kunde kræves til at gjøre to Dages Snekastning uden Betaling, men dette er efter min Formening et ubilligt Hoveri at paalægge disse Mænd, der mindst kunne taale det, og i det Dødsfald vi tage det bort, tror jeg ikke, at vi kunne komme ind paa nogen anden Vej end den, Lovforslaget har angivet. Det kan ikke hjælpe, om De ville sige, at Husmændene og Indestjerne skulle være fri, thi saa kan det ikke gaa an at paalægge andre Folk at forrette Arbeidet, naar man giver den væsentlige Del af den Ar-

beidskraft, der findes i Sognet, fri; det lader sig slet ikke gjøre. Der er altsaa ingen anden Vej at gaa end den at sige: Vi maa efter Viemebet fastholde sin Arbeidspligt, men vi ere villige til at tage det bort, som maa siges at være ubilligt i den nuværende Ordning, nemlig at Arbeidet skal gjøres gratis; vi ville betale Dig for det. Saa have de ikke Noget at beklage sig over, saa meget mindre, som vi paalægge alle Andre i Sognene en ganske lignende Byrde. Ville de saa ikke selv udføre Arbeidet og kunne de faae en Midten dertil, saa betale de denne derfor, og dermed er den Historie ude. Men der er ogsaa en anden Side af Sagen, som jeg ikke kan lade være at fremhæve netop i Betragtning af Lovens Egenkab som Skattelov; det er dette, at det er umuligt at fordele den Slags Ting som Naturalarbejde retfærdigt og ligeligt mellem samtlige Byere paa anden Maade end netop ved at konvertere Byrden til Penge og da dele Pengene imellem de Paagjældende. Jeg erkjender, at det er en Fordring der ikke kan afvises, at denne Lov forlanger som sit Supplement en Lov om kommunal Beskatning, og da navnlig Bestemmelser om interkommunal Beskatning. Jeg har sagt, og jeg gjentager det, at en saadan vil blive Dem forelagt, og da der er fremkommet Ytringer, der næsten lød som en Brevidelse for at den ikke er kommen, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at man har forlangt, at det skulde være en for hele Landet gjældende Lov, og at det først er i Mandags, at denne Sag har fundet sin Afslutning i Kjøbenhavn's Kommune, saa at man altsaa ikke let kunde have Lovet endnu. Det forekommer mig, at De mine Herrer, have haft saa meget at besille hidtil, at De ikke have manglet Stof; men jeg haaber, at De skulle saa den nævnte Sag liggende for Dem, forinden De kunne komme til at mangle Stof (S. A. Hansen: Ja, saa har vi maaste ikke Tid) Ja, saa maa De tage Dem Tid til at behandle den. Jeg kan i Følge disse Betragtninger godt gaa ind paa at gjøre denne Lovs Krafttræden afhængig af en kommunal Skattelov; derfor kan jeg ikke se, at der fra min Side kan være Noget i Veien. Men jeg kan ikke gaa ind paa den Betragtning, som blev fremhævet af et æret Medlem (O. Larsen), at man skulde lade være at betale, thi dette er det væsentlige Princip, der bærer Loven. Ja, et æret Medlem ryster paa Hovedet og siger Nei; men det kommer af, at han vil blive ved det Gamle, medens jeg ikke vil blive derved, fordi jeg anser det for at være ubrugeligt eller i alt Fald for uretfærdigt og for at staa langt tilbage for det, der her tilbydes. Altsaa, for saa vidt der er Spørgsmaal om dette Lovforslag som Skattelov, erkjender jeg, at det ikke giver den kommunale Myndighed Herredømmet, og det skal det heller ikke; det er Noget, vi slet ikke kende i vor Forsfatning. Men for saa vidt der er et Spørgsmaal om Arbeidet, om Maaden, hvorpaa man vil ordne det,